

Mat pakt een touw en begint ermee te slingeren. 'Wat ga je doen, buur?' vraagt Pat. 'Wacht maar af,' zegt Mat.

Mat slingeret het touw omhoog en het komt precies om de lamp terecht.

Mat trekt het touw strak. 'Zo, en nu moet jij bovenop de kast klimmen, buur,' zegt Mat. 'Bovenop de kast?' vraagt Pat, 'waar is dat goed voor?' 'Doe nou maar,' zegt Mat.

Pat klimt bovenop de kast. 'Ja, en nu?' vraagt hij. 'Hier, pak het touw vast,' zegt Mat, 'en dan: slingeren!' En nu begrijpt Pat wat Mat bedoelt.

Pat slingeret aan het touw naar het bed. 'Joehoe!' roept hij, 'ik ben net Tarzan!'

Dan komt Pat op het bed terecht. Maar het gaat niet helemaal goed. 'Ho, buur,' roept Pat, 'dit gaat mis!'

Met donderend geraas valt alles naar beneden. Mat durft niet te kijken.

Voorzichtig kijkt Pat vanachter het matras naar wat er is gebeurd. 'De hele boel ligt in de puimpoeier,' zegt hij, 'en het gordijn is ook naar beneden gekomen!'

Dan denkt hij nog eens goed na. 'Het gordijn..' mompelt hij. Hij kijkt naar de haak aan de muur. En dan nog eens naar het gordijn. En ineens heeft hij een idee. 'Ik weet het, buur,' roept hij, 'het is allemaal veel simpeler dan we dachten!'

Pat maakt het gordijn vast aan de muur. 'Bind jij het touw aan de andere kant, buur!'

Mat maakt het touw vast. Ook pakt hij het laken erbij. En nu kunnen ze eindelijk een slaapje doen... in hun hangmatten!

Maar zo hangend aan een touw gaat dat zagen nog helemaal niet zo makkelijk. 'Ik kan moeilijk kracht zetten,' roept Mat, 'maar ik ga het gewoon proberen!'

Mat begint verwoed aan de tak te zagen. Eigenlijk zaagt hij alleen maar dunne schijfjes van de boom af, maar Mat vindt zelf dat het best goed gaat. 'Stukje voor stukje,' zegt hij.

Pat veegt ondertussen het zaagsel van de zwart-witte tegels van het stoepje. 'We moeten de boel wel schoon houden, natuurlijk.'

Dan gaat het mis. Mat heeft een verkeerde beweging gemaakt en is ondersteboven aan het touw komen te hangen. Zo kan hij niet meer bij de boom. 'Help, buur!' roept hij, 'ik word, geloof ik, een beetje dizzy!'

Maar Pat hoort hem niet. Hij is bezig de afgezaagde schijven op de tegels te leggen. 'Zo, deze hier... en deze hier...' mompelt hij voor zich uit. Het lijkt of hij al weer een nieuw idee heeft.

Dan helpt Pat zijn buurman naar beneden. 'Nou, dat werd tijd,' zegt Mat, 'hoorde je me niet?'

'Sorry, buur,' zegt Pat, 'ik was even bezig. Maar ik denk dat ik een nieuw dambord heb ontdekt.' 'Een dambord?' vraagt Mat, 'wat bedoel je?'

Maar nu ziet Mat het ook: het stoepje en de afgezaagde schijven. 'Maar waar halen we zwarte stenen vandaan?' vraagt Mat.

Vanachter het huis, bij de telefoonpaal klinkt gezaag.

En dan wordt de telefoonpaal alsmear korter.

'Kijk eens, buur,' zegt Mat trots, 'zwarte stenen!' 'Heb jij nou de telefoonpaal...' vraagt Pat. Maar Mat legt de stenen al neer.

'Wat een goed plan, buur!' zegt Pat, 'nu kunnen we weer dammen.' 'A je to!' roepen ze in koor.

‘Kijk’, zegt Mat, ‘een hoge-luchtdruk-fles.’
‘Een wát...?’ vraagt Pat. ‘Laat mij maar even,’
zegt Mat, ‘dan is het in een wip gebeurd. Let
op. Hier van boven doen we de verf erin...’

‘Een hoge-luchtdruk-fles? Weet je het zeker, buur?’
vraagt Pat. ‘Natuurlijk wel,’ zegt Mat, ‘het is gewoon
een kwestie van precies genoeg lucht erin pompen.
Dan kan er niks gebeuren.’

‘Zo,’ zegt Mat, ‘nu nog even het ventieltje strak aan-
draaien... klaar!’ Dan draait Mat het kraantje open. De
verf spuit er in één keer uit en maakt een grote witte
vlek op de muur. ‘Haha!’ roept Mat enthousiast, ‘ik zei
het toch?’

Na een tijdje stopt Mat met spuiten. ‘En? Wat
dacht je hiervan?’ zegt hij en hij wijst vol trots
naar de witte muur. ‘Ik denk dat het zo wel
moet lukken, of niet soms?’

‘Helemaal goed, buur,’
zegt Pat, ‘dat was een
top idee.’ Dan zet Pat de
projector weer aan.

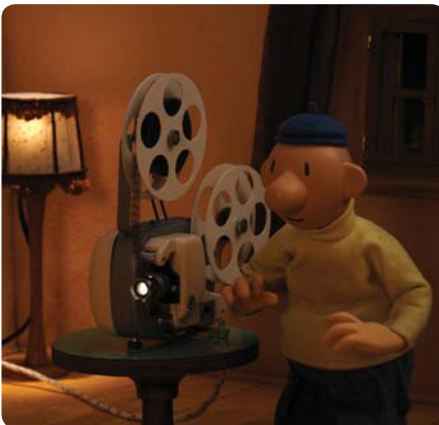

Mat is er al helemaal voor gaan zitten en kijkt naar de film. 'Hm...' denkt hij bij zichzelf, 'er klopt toch nog iets niet...' En dan ziet hij het. Het beeld is nu zo groot dat het ook op de meubels schijnt. Dat is niet de bedoeling.

'Ho, stop maar, buur!' roept Mat. 'Dit gaat niet werken zo. Zet maar uit die film en doe het licht maar weer aan. We moeten het groter aanpakken!'

'Groter aanpakken?' vraagt Pat, 'maar hoe dan?' 'Dat zal je wel zien,' zegt Mat.

Mat loopt naar de grote boekenkast. Hij zet zich schrap en duwt tegen alle meubels tegelijk. 'Doe je wel voorzichtig, buur? Je rug!' roept Pat. 'Fluitje van een cent!' roept Mat terug en hij duwt zo hard hij kan.

Pat heeft angstig mee gekeken, maar het is Mat gelukt. Hij heeft in één keer alle meubels aan de kant geduwd. 'Zo,' zegt hij, 'nou hebben we tenminste een beetje de ruimte.'

Hij pakt de hoge-luchtdruk-fles en draait hem open. Maar wat is dat? Er vallen alleen nog maar wat druppeltjes verf op de grond. 'Doet hij het niet meer?' vraagt Pat. Mat kijkt nog eens goed. 'Nee,' zegt Mat, 'de verf is op...'

Het is een mooie dag. Buurman en Buurman zijn in de tuin aan het barbecueën.

Ze nemen hun geroosterde kippetjes mee naar de tafel. Daar hebben ze allerhande spullen staan: augurken, ketchup en papieren bordjes om van te eten.

‘Kijk toch eens wat handig,’ zegt Pat. ‘Goed dat we die bewaard hebben want nu komen ze mooi van pas.’ Dan ziet hij dat het stapeltje bordjes wel wat lijkt op een spel kaarten.

Hij spreidt de papieren bordjes uit en houdt ze bij Mat voor zijn neus. ‘Oké, buur,’ zegt Pat, ‘kies er maar eentje uit.’ ‘Huh?’ zegt Mat maar dan ziet hij wat Pat bedoelt en speelt het spelletje mee. ‘Eh... eens even denken, hoor... ja, die!’

Mat legt het bordje voor zich neer. ‘Gezellig, hè, buur?’ zegt hij. Hij kan niet wachten om het lekkere kippetje te eten. Maar wat is dat? ‘Dit bordje is veel te klein,’ zegt hij, ‘ik moet een grotere hebben.’

Pat wil wel vier kippetjes tegelijk op zijn bordje leggen. ‘Krijg nou alles!’ zegt hij, ‘dat van mij is ook veel te klein. Daar moeten we wat op verzinnen, buur, zo kunnen we niet gezellig barbecueën!’

Maar Mat heeft al iets bedacht. Hij heeft de nietmachine gepakt en begint te bordjes aan elkaar te nieten. 'Slim hè, buur?' zegt hij, 'zo maak ik van vier bordjes één grote. Daar was jij niet opgekomen.'

'Nee,' geeft Pat toe, 'maar ik heb iets anders bedacht.' Hij heeft een bordje gepakt en begint het met een schaar in reepjes te knippen.

'Zo, en nu vlecht ik de reepjes in elkaar,' zegt hij. Langzaam krijgen de gevlochten reepjes de vorm van een mandje. 'Handig voor de broodjes,' zegt Pat.

Mat kijkt hoe Pat de reepjes in elkaar vlecht. 'Dat is een goed idee, buur!' zegt hij, 'zo kunnen we ons eigen servies maken. Maar dan van papier.'

Meteen pakt Mat een hobby-mes en gaat ook aan de slag. Ondertussen heeft Pat een kommetje gemaakt.

